

Chumlák 1. – Rytíři a mlžná paní

Chumlák je ten nejstarší, nejopelichanější a nejzmačkanější plyšák, co kdy byl trpěn v dětské postýlce. Přesto se o něj čtyři sourozenci neustále přetahují. Umí totiž přivolávat ty správné sny...

Nedávno pasovaný rytíř Antony byl celý nesvůj. Oblečený v potřhané haleně se kolébal na hřbetě malého nevzhledného, ale vytrvalého koníka.

Jeho společník měl koně vyššího i hezčího, jenomže zvíře mělo viditelně svá nejlepší léta za sebou. Podobně jako rytíř si i Matys navlékl ošuntělý oděv. Sice se narodil jako princ, ale rodičům se z něj nedařilo vychovat zodpovědného budoucího vladaře. Už dvakrát se ho snažili oženit, ale on se pokaždé ze sňatku vykroutil. Rád se bavil, rád cestoval a občas utíkal z domova v přestrojení. Jako dnes.

„Co nejdřív musíme opustit hlavní cestu a najít místo na přespaní,“ usoudil princův přítel Antony, jeden z nejšikovnějších rytířů v Rudensku „Jinak nás králova pátrací hlídka najde a přinutí k návratu.“

„Já bych raději přespal v hostinci,“ ošil se princ.

„Já vím,“ zašklebil se Antony, „jenže jak znám krále, pošle své zvědy do všech hospod v okolí hradu.“

„No jo, asi máš pravdu,“ vzdychl následník trůnu a odbočil za svým společníkem do lesa. Pěšinka, vyšlapaná zvěří, je zavedla k lesní tůni s nádherně čistou pitnou vodou.

„Paráda! Všude plno mechu. Tady se bude spát jako v peřince,“ nadšeně se rozhlédl Antony.

Princ sklouzl ze sedla, ale přítelovo nadšení nesdílel. Nezamlouvalo se mu mraveniště, pavučiny a studená večeře.

„Postarej se o koně, Matysi, já zatím připravím něco k snědku,“ požádal rytíř, který v rozdrbané haleně nepřipomínal rytíře ani náhodou.

„Proč já? Na to mám tebe,“ ohradil se nevrle princ.

„To tedy nemáš,“ naštvál se Antony. „Sám sis tohle přestrojení vybral, tak se podle něj chovej. Začni makat, nebo už s tebou příště nikam nejedu!“

„Nevíš, kde je tvoje místo?!“ rozčílil se princ.

„To vím naprosto přesně,“ tvrdě odsekl Antony. „Jsem rytíř u dvora tvých rodičů a svým životem budu bránit království před nepřáteli!“

„Aby ses nepo...“ ušklíbl se princ, ale koutky úst mu náhle zacukaly smíchem. Zamířil ke koním a při jejich odsedlávání se rozesmál naplno. „Vznešené kecy a záplatovanej zadek! Mě z tebe asi klepne!“ pořád ještě jím cloumal záchvat smíchu.

„Nápodobně!“ zavrčel Antony, ale vzápětí se tím řehotem sám nakazil.

V přátelské náladě povečeřeli. Jak zhýčkaný Matys předpokládal, jídlo bylo sice chutné, ale studené. Kvůli utajení oheň nerozdělali a zabalili se na noc do houní.

„Kdykoliv budeme spát venku, musíme držet hlídky,“ rozhodl Antony, který prošel základním výcvikem v přežití na nepřátelském území. „Budu vzhůru, jak dlouho zvládnu. Potom vzbudím tebe a vystřídáme se.“

„Jak myslíš,“ zívá princ, ale v duchu si říkal, že přítel kapku přehání. Kdo by je tady objevil.

Na rozdíl od něj se tu Antony v bezpečí necítil. Pečlivě obešel nejbližší okolí, ale nezaznamenal nic podezřelého. K tůni se přišlo napít několik plachých zvířat. Nic, co by nocležníky ohrožovalo. Přesto měl dojem, jako by ho někdo pozoroval. Cosi nepatřičného jitřilo jeho smysly.

Ač se snažil, na stráži celou noc nezvládl. Nad ránem zatřásl Matysem, aby se ujal hlídky on. Jenže princ neudržel oči otevřené a záhy usnul.

Oba mladíci se vzbudili ve stejném okamžiku. Nad tůní se vznášela mlha a oni se nemohli pohnout. Přes ruce, nohy a krk se jim vinuly tenké stromové kořínky. Normálně by je bez námahy ze sebe strhli, ale v tomto okamžiku se jejich tělo podobalo hadrovému panáku. Neměli sílu ani pohnout prstem ani vykřiknout. Tíha jejich těla připomínala balvan, jímž se nedá pohnout.

„Matysi,“ zmohl se Antony na sotva slyšitelný šepot.

„Promiň, asi jsem usnul,“ zaslechl jen nezřetelně přítelova slova.

Náhle se z mlhy vynořil obraz. Žena s dlouhými hnědými vlasy a pavučinovým závojem se vznášela uprostřed mlhy.

„Je od vás milé, že jste se zastavili u mé tůně,“ promluvila nezvučně v jejich myslích. „Děkuji za vaši energii. Nutně jsem ji potřebovala.“

„Kdo jsi? Zabiješ nás?“ zeptal se Antony stejným způsobem.

„Vládnou téhle tůni a všemu živému v dosahu zdejší vody. Neobávejte se, já nezabím. Jen přemístuji sílu tam, kde ji potřebují.“

„A co my? Jsme úplně na dně. Nepřežijeme,“ zoufal si Antony.

„Pohlídám váš spánek. Večer budete v pořádku,“ vlídně ho ujistil přízrak v mlze. „Dokonce možná mohu splnit nějaké vaše přání. Po čem toužíte?“

Princ Matys v duchu odpověděl: „Přál bych si prožít nějaké skvělé dobrodružství.“

Antony ho neslyšel. Jeho myslí však proběhla představa, jak princ nalézá dívku, po jejímž boku by chtěl strávit zbytek života.

„Hezky se vyspěte. Pokusím se vás nasměrovat,“ naposledy se zavlnil přízrak a spolu s mlhou se vytratil v záři prvních slunečních paprsků.

Oba mladíci vnímali, jak se kořínky kolem jejich končetin a krku uvolňují. Vzápětí usnuli.

Museli prospat celý den, neboť se probudili pozdě odpoledne. Kolem nich protékal potok a po koních ani památky.

„A hrome! Ani koně, ani pokrývky, ani jídlo,“ vzdychl Antony. „To jsme tedy dopadli.“

„Vážně se stalo to, co si pamatuji?“ mnul si jeho přítel čelo.

„Máš na mysli tu ženskou v mlze?“

Princ přikývl. „Proč si já hlupák přál zažít nějaké dobrodružství? Měl jsem se chtít probudit na hradě ve své posteli,“ hořekoval, protože mu právě zakručelo v břiše. „A co sis přál ty?“ otočil se na rytíře.

Antony se zamyslel. „Vlastně jsem žádné přání nevyslovil. Asi té ženské v mlze stačilo to tvoje.“ Rozhodně neměl v úmyslu Matysovi prozradit nic o svých představách.

„Do háje! Co si teď máme počít?“ bezradně rozhodil rukama princ.

„Především musíme najít nějaké lidi, něco k snědku a zjistit, kde jsme se to ocitli.“

„Jistě,“ odsouhlasil plán Matys. Začal si oprašovat z oblečení zbytky suché trávy, v níž spali. Náhle se zarazil. „Co má být tohle?“ vyhrnul si rukáv. Pravé zápěstí mu zdobil úzký náramek připomínající větvíčku.

Antony udiveně povytáhl obočí. Rychle zkontroloval svoje ruce a objevil totéž. „Co myslíš? Máme si je nechat?“ tázavě pohlédl na svého společníka.

„Nó... Kdyby to byly diamanty, asi bych je zahodil. Ale tohle se k našemu přestrojení hodí. Nemyslíš?“ vrátila se princovi dobrá nálada.

„Jasně. Diamanty bys zahodil,“ ušklíbl se rytíř.

Hlad je přinutil neprodleně vyrazit na cestu. Vzali to po břehu podél potoka. Nemuseli se trmácet dlouho. Hned za zátočinou narazili na malé vojenské ležení.

Po krátkém vyptávání zjistili, že se ocitli uprostřed velice ožehavé situace. Nalézali se na území Království rudých skal.

Antony se při pohledu na uniformy zdejších vojáků zamyslel a vzpomněl si. „Nezastavili se u tebe náhodou jejich poslové s obrazem princezny na vdávání?“

„Ano. Zhruba někdy před pár týdny. Vlastně je ta jejich holka docela hezká,“ podotkl Matys tiše, aby ho cizí lidé neslyšeli, „přinesli její portrét. Ale prý má raději zvířata než lidi.“

Jeden ze staříků v táboře, který se s nimi podělil o svačinu, byl ochoten vyprávět, co se v království poslední dobou seběhlo. Mezi princezniny nápadníky se vetřel kouzelník ze Sopečné pevnosti, kam mágové posílali vyhnance. Nejdřív vyděsil všechny urozené nápadníky a odehnal je. Poté princeznu požádal o ruku. „Mezi námi – kouzelník Rulen žádnéj krasavec není,“ ujist'oval je děda, „sympatickej je asi tak jako bolák na zadku. Nikdo se nedivil, když ho Slavěna odmítla. Rulen si to však nenechal líbit. Unesl princezniny rodiče a jejího mladšího bratra Vojena. Samotnou princeznu se mu totiž unést nepodařilo. Je chytrá. Zabezpečila se magickou ochranou. Co naplat? Stejně vyhrál. Prý její příbuzné vrátí, až si ho Slavěna vezme.“

„Copak královští mágové nezasáhli?“ podivil se princ Matys.

Děda se chraplavě zasmál. „Jó, holenkové, Rulen je doběhl. Nějakým kouzlem se mu podařilo zkrotit sopečného rysa. Nevím, jestli jste o týhle potvoře slyšeli.“

„Zatím ne,“ potvrdil jeho předpoklad Antony.

„Je příšerně nebezpečná. Stačí, aby někoho rafla, a dotyčná osoba od toho sopečnýho kousance začne hořet. Po chvíli zbude z kousnutého jenom hromádka popela. Jak říkám – je to zatraceně nebezpečná šelma.“

„No a co? Je odolná proti magii nebo zbraním?“ nechápal rytíř. On by se rozhodně na obranu krále a jeho příbuzných postavil proti jakékoliv šelmě.

„Těžko říct,“ pokrčil rameny stařík, „potíž tkví v tom, že Rulen zavřel sopečného rysa i královskou rodinu do jedné místnosti. Prohlásil, že šelmu kontroluje svou myslí, a pokud na něj někdo zaútočí, sopečný rys všechny lidi kolem sebe zpopelní. Jenom princezna je může svým rozhodnutím zachránit.“

„Kde je Slavěna teď?“ zeptal se Matys.

„Přece u kouzelníka. Minulou noc se vyplížila ze svého stanu a nechala na stole vzkaz, že si Rulena vezme, aby zachránila rodinu. Maršálek s arcimágem se mohou zbláznit. Z hlavy se jim kouří, jak vymýšlejí plány na záchranu královské rodiny. Mají čas už jen do zítřka. Vidíte tu širokou skalní plošinu?“

Oba mladíci mlčky přikývli.

„Na ní se má zítra konat svatební obřad, aby ho všichni dobře viděli. Jakmile se uskuteční, Rulen se stává členem královské rodiny a už nikdo na něj nesmí beztestně vztáhnout ruku.“

„Páni! Ten to tedy vykoumal,“ mračil se mladý rytíř.

„Pojďme nabídnout svou pomoc maršálkovi,“ rozhodl Matys.

„V tomhle oděvu?“

„Jsme dobří bojovníci. Jestli chystají výpravu do skal, můžeme se jim hodit.“ Princ bez otálení vyrazil ke stanu, na který stařík ukázal, když mluvil o maršálkovi a arcimágovi.

Strážný u vchodu se však na ně rozkřikl: „Táhněte, holoto! Tady nemáte co pohledávat!“

„Jsme bojovníci. Chceme pomoci.“

„Spíš chcete něco ukrást! Ať už vás tu nevidím!“

Neochotně se obrátili k odchodu. Vtom strážný nečekaně nakopl mladého rytíře, až vletěl obličejem do louže a bahna kolem ní.

„Ty smradlavej zmetku, já tě...“ cedil mezi zuby Antony. Chtěl se vrhnout na strážného, ale princ ho zadržel.

„Co je?“ chystal se vztekle vyškubnout.

„Sedí ti na hlavě žába,“ nepouštěl ho Matys.

„Cože?“ zadíval se Antony nevěřícně na svého společníka, jestli se náhodou nezbláznil.

„Sedí ti na hlavě žába,“ zopakoval tiše princ, „a ukazuje, že odsud máme odejít.“ Využil přítelova vykolejeného výrazu a táhl ho pryč od honosně vyhlížejících stanů.

Antony si zablácenou rukou sáhl do vlasů a sevřel v dlani skokana. Když ruku rozevřel, aby živočicha pustil, žába se vzpřímeně posadila a natáhla přední nožku směrem k potoku.

„Pojďte za mnou,“ uslyšeli v hlavě povědomý hlas, „oni se k zajatcům nedostanou. Kouzelníkovy pasti je zadrží. Vás ale mohu k princezně dovést, máte-li zájem.“

Oba mladíci na sebe pohlédli.

Matys přikývl. „Do smrti by mě mrzelo, kdybych to nezkusil.“

Žába opět natáhla přední nožku a vedla je podél potoka ke skalní trhlíně. Museli se brodit vodou, aby se protáhli na druhou stranu pukliny. Tady Antony využil příležitosti a opláchl se od bláta. Netušil, že se při protahování skalním bludištěm umaže ještě mnohem víc.

Žabka hbitě hopsala po skalních nerovnostech a obvykle musela čekat, až ji doženou. Kolem nich byla černočerná tma, avšak jejich větvičkové náramky lehce světélkovaly. Šplhali, lezli po čtyřech, občas se praštili do hlavy či kolena. Přestali se ohlížet na špínu, která se jim nabalila na oblečení i kůži.

Měli pocit, že jejich putování vnitřkem skal trvá celou noc. Vtom se žabka zastavila. Napodobila lidské gesto nabádající k zachování ticha. Jako obvykle k nim začala hovořit mentálně.

„Za příštím ohybem chodby narazíte na příčnou škvíru. Je z ní vidět na větší část kouzelníkova obydlí. Hned za škvírou najdete u země nenápadnou trhlinu. Je větší než vypadá. Vede do neosvětlené části kouzelníkovy skrýše. Víc nevím.“

Náramky zhasly a žabka zmizela. Mladíkům nezbylo, než se přesunout za ohyb.

Leknutím jim srdce vynechalo jeden tep, když se ozval ostrý kouzelníkův hlas.

„Jsi proradná malá zmije. Jak jsi přinutila moji rysí kočku, aby se nechala pohladit?!“

„Nevím. Připadala mi smutná. Prostě jsem ji pohladila,“ vysvětlovala princezna klidným vlídným tónem.

„Zkazila bys mi ji. Zakazuji, aby ses jí dotýkala. Rozumíš?!“

„Ale proč?“ nechápala Slavěna.

„Protože jsem to nařídil. A z tebe bude od zítřka poslušná manželka,“ pronesl výhruzně.

Odemkl dveře do místnosti, kam měli skrytí vetřelci díky lucerně na chodbě přímý výhled. Spatřili, jak se Slavěna objímá s rodiči a malým bráškou. Její matka plakala. Král se hrozivě mračil, ale při pohledu, jak sopečný rys očichává jeho syna se neodvažoval pohnout.

„Nechci se během noci dočkat žádného překvapení, a proto...“ kouzelník vykružoval hůlkou malé osmičky. Ženy vyjekly překvapením a bolestí, když magická pouta pevně svázala ruce všem zajatcům.

„Sednout!“ nařídil Rulen a vzápětí měli unesení lidé spoutané i nohy.

„Nechám vám otevřeno, abyste na sebe viděli,“ šklebil se kouzelník. Tedy – možná se jednalo o úsměv, ale příliš to jako úsměv nevypadalo.

Rysovi nařídil, aby ulehl mezi dveře. Hůlkou ukázal na jeho obojek. Z něj vyrazily zářivé modré šlahouny a zvíře znehybnily. Jen hlava včetně tlamy zůstala volná.

„Co mu to provádíte? Vždyť má bolesti,“ protestovala Slavěna.

Zvířeti zlostně jiskřily oči. Mručením dávalo najevo nesouhlas.

„Pěkně hlídej, drahoušku. Kdyby se někdo soukal ven, pořádně ho hryzni. Jestli nesplníš můj příkaz, potrestám tě. Ty dobře víš, jak.“ Rulen se obrátil se k odchodu. Ještě jednou se ohlédl. „Užijte si společnou noc. Bude poslední. A já ještě musím zkontrolovat pastičky na myšky. Ehm... na mágy,“ opravil se a byl zklamaný, když se jeho vtipu nikdo nezasmál.

Princ s rytířem vyčkávali, zda se kouzelník kvůli něčemu nevrátí. Ale chodba zůstala tichá, žádné kroky se neozývaly. Spatřili, jak se princezna převalila blíž k rysí samici.

„Dokázala bys přehryzat moje pouta?“ zeptala se šelmy. Chvíli to vypadalo, že se zvíře opravdu snaží dívce pomoci. Pak se ale Slavěna odvalila zpět a její povzdech zněl beznadějně.

„Mohla tě zabít,“ šeptala vyděšená matka.

„Nikoho z nás nezabije, pokud ji k tomu kouzelník nepřinutí,“ odpověděla princezna. „Je v zajetí stejně jako my. Kdyby mohla, bojovala by proti Rulenovi spolu s námi.“

„Jdeme na to,“ rozhodl Matys a vylovil svůj jídelní nožík. Ty vytáhneš rysa ze dveří a já je zbavím pout.“

„Jasně. Ty si vždycky vybereš tu těžší práci,“ zamumlal Antony tak, aby přítel kromě prvního slova nic dalšího neslyšel.

Protáhli se skulinou u podlahy. Antony se chopil zadních nohou zvířete a popotáhl rysa tak, aby bylo možné kolem něj projít. Matys vklouzl dovnitř k zajatcům. V okamžiku, kdy mladý rytíř pustil zvířecí tlapy, ozval se pronikavý zvuk připomínající gong.

„Hoď sebou! Asi jsem spustil poplach,“ varovně houkl na Matyse.

„Rozumím. Zůstaň hlídat na chodbě,“ nařídil mu princ.

Pižlal ztupeným nožíkem po magických poutech. Zděšeně si uvědomil, že do nich neudělal ani rýhu. Nožík mu vypadl z ruky a zazvonil o kamennou podlahu. V témže okamžiku ucítil, jak mu sklouzl ze zápěstí větvíčkový náramek a v dlani svíral neznámé držadlo. Pohled mu padl na podivnou dýku se zlatě světélkující čepelí. Princezna vykulila oči, když spatřila, jak snadno dýka rozřízla její pouta. Osvobození ostatních zajatců už bylo dílem okamžiku.

„Pojďte za mnou,“ vyzval Matys přítomné a chtěl se protáhnout do chodby.

Dívka ho však zadržela. „Musíš osvobodit také ji,“ ukázala na znehybněnou rysí samici.

„Zabije nás,“ namítl a princeznini rodiče s ním vřele souhlasili. Král mezitím zamířil ke dveřím.

Sopečný rys zle zavrčel.

„Počkej. Nejdřív ji musíme osvobodit. Trpí velkými bolestmi,“ přikázala princezna a král ji kupodivu poslechl.

Potom se dívka otočila na prince. „Podržím její tlamu a ty odstraň obojek,“ vyzvala ho tónem, který nepřipouštěl námitky.

Dýka se jen zvolna nořila do obojku. Z porušeného magického předmětu vystřelilo mnoho modrých šlahounů a obtočily mladíkovu ruku. Sykl bolestí, neboť dotyk vláken se mu palčivě zakusoval do kůže. Přesto urputně řezal dál, až kruh kolem rysova hrdla povolil. Přísáté šlahouny však neodpadly. Musel je strhávat silou. Každý, na který sáhl, mu přivodil novou spáleninu.

„Drž ji pořádně,“ vyzval Slavěnu a pustil se do šlahounů v rysí kožešině.

„Máš ruce samou krev. Vystřídám tě,“ nabídla mu dívka.

„Není potřeba. Už jen dva,“ klekl si ke zvířeti, aby strhl poslední kusy magických pout.

Sopečný rys se vzepřel na nohou a vrávoravě se postavil.

„Jak se jmenuješ?“ se zájmem pohlédla na mladíka princezna.

„Matys,“ odpověděl, ale rozhovor dál nepokračoval, neboť chodbu zaplnily zvuky boje.

Rysí samice přikročila k mladíkovi, který stále ještě klečel.

Teď mě kousne do nosu a já uhořím, napadlo prince. Šelma se natáhla k jeho prázdné zkrvavené ruce a olízla ji. Když olízla i hřbet jeho druhé ruky, upustil dýku. Ta se rozpadla na prach. Jako by vznikl z magnetu, přitáhla se uvolněná zrnka k sobě a vykroužila princi kolem zápěstí náramek připomínající větvičku.

Matys pohlédl na ruku, jestli už hoří. Nehořel. V místě, kde se dlaně dotkl zvířecí jazyk, se kůže uzdravila. Postupně se uzdravená oblast rozšiřovala a mladík pocítil úlevu.

„Díky,“ neohrabaně zvedl ruku a zlehka zvíře pohladil. Přitisklo se k němu a otřelo mu tlamu o tvář, jako by si chtělo do jeho kabátu utřít nos. Pak se náhle odtáhlo a skočilo do chodby.

Všiml si, že na něj princezna hledí s obdivem. Rozcuchané vlasy a zářící oči jí nesmírně slušely. Pomohla mu vstát. Jen tak mimochodem se dotkla

jeho náramku, jako by chtěla zkontrolovat, jestli ji nešálí zrak.

„Jsem v pořádku,“ ujistil ji Matys. Oba upřeli zrak na jeho ruce a opravdu – až na pár rudých jizviček vypadaly zdravě.

„Zůstaňte schovaní,“ nařídil Matys královské rodině a opatrně nahlédl do chodby.

Nejdřív měl v zorném poli jen rytířova záda. Poté si všiml zlatého meče, kterým se jeho přítel snažil zasáhnout nepřítele. Kouzelník se ke své nelibosti ocitl mezi dvěma ohni. Arcimág s jedním společníkem překonali Rulenovy pasti a obratně se střídali v sesílání kouzel. Z druhé strany na něj útočil rytíř s podivně očarovanou zbraní. Ač se Rulen hodně snažil, víc než obranná kouzla nestíhal. Přesto si své nepřátele dokázal udržet z dosahu.

Vtom se u podlahy cosi pohnulo. Matys se polekal, že šelma zaútočí na jeho přítele. Než ale dokázal vyslovit varování, sopečný rys přeskočil rytíře a dopadl přímo na Rulena. Zahryzl se mu do zápěstí.

Nyní se Matys mohl přesvědčit, že stařík v ležení mluvil pravdu. Rudý kousanec se okamžitě šířil po Rulenově paži a žádné magické zaříkání nezabíralo. Děsivý výjev k jeho úlevě netrval dlouho a nikdo z unesené královské rodiny ho naštěstí nezahlédl. Rys se vyválel v kupičce ještě horkého popela a vypadal náramně spokojeně. Jakmile uvěznění lidé vstoupili do chodby, šelma se mírumilovně připojila k princezně.

„Pojď. Vypadneme odsud,“ využil Matys chvíle, kdy se královská rodina vítala se svými mágy.

Protáhli se skulinou u podlahy a zmizeli všem z očí. Pospíchali chodbami, aby skalní bludiště opustili co nejdříve. Cesta byla jednodušší, protože vedla z kopce. K potoku dorazili za svítání. Byli tak vyčerpaní, že se ani nepokusili umýt a usnuli pod stromy na nejbližším rovném plácku.

Slunce už zářilo vysoko na obloze, když se probudili. Nevěřicně se po sobě podívali. Oblečení měli čisté, jen trochu vlhké. Kousek od nich se popásali dva koně. Sluneční paprsky se prodíraly propletenými větvemi, aby se vykoupaly v poklidné tůni.

„Byl to sen, nebo nebyl?“ promnul si oči Antony.

Matys mu strčil pod nos své zápěstí s náramkem. „Nevím jak ty, ale já zažil něco neobyčejného.“

„Bojovali jsme?“ prohlížel si rytíř nevěřicně čisté oblečení.

„To si piš! Sice nás mlžná paní po cestě někde vymáchala, ale jako pradelna by se neuživila. Koukni.“ Matys obrátil kapsu, ve které zůstal nános bláta.

Vtom les kolem nich ožil. „Ruce vzhůru,“ ozval se za nimi zvučný hlas a zpoza stromů se vyrojili ozbrojenci. Obstoupili je se zbraněmi v ruce.

„Je to nutné, Zbyšku?“ otráveně se zeptal Matys.

„Promiňte, Vaše jasnosti, pouze plním králův rozkaz.“

„Tentokrát vás čeká pochvala, vyčmuchali jste nás brzo,“ ušklíbl se Antony.

„Vážně se nebudete bránit ani utíkat?“ trochu zklamaně se podívil velitel pátracího oddílu.

„A proč? Stejně jsem se chtěl dneska vrátit domů,“ usmál se na něj princ. „Musím totiž připravit další, velice speciální výpravu.“

„Jakou? Zase v přestrojení?“ nervózně sondoval Zbyšek.

„Tentokrát ne. Vyrazím s plnou parádou. Pojedu požádat o ruku svoji vyvolenou.“

„Cože???“ vyhrkli dvojhlasně Zbyšek i Antony. Rovněž ozbrojencům v doslechu překvapením poklesla brada.

„Čemu se divíte? Konečně jsem našel tu pravou,“ vyhoupl se princ na koně, kterého mu osedlali.

Když ho Antony dohonil, pořád ještě vypadal vyvedený z míry. „Tohle myslíš vážně, nebo ses pokoušel o vtip?“

„Asi jsem se, kamaráde, zamiloval.“

„Vždyť ji vůbec neznáš,“ namítl rytíř.

„Je krásná, chytrá, soucitná, ale poroučet si nedá. Vedle ní bude život pestrý a nádherný.“

„No nazdar!“ zamumlal Antony. „Vážně nevím, jestli mám nad tebou brečet nebo ti závidět.“

Přípravy proběhly rychleji, než se princovi rodiče stihli ze synova rozhodnutí vzpamatovat.

Antony si nalestil prilbu a štít. Těšilo ho, že zase jednou provětrá svého válečného oře.

Když dojeli do nádherného paláce v Království rudých skal, princ na sebe navlékl kostým z loňského maskarního bálu, včetně masky přes oči a klobouku zdobeného nadýchaným peřím.

„Příliš mužně v tom nevypadáš,“ snažil se ho varovat Antony.

„Nechci, aby mě hned poznala,“ ušklíbl se poťouchle Matys.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny jeho přítel a nechal prince ohlásit.

„Je od tebe milé, princi z Rudenského království, že jsi přinesl dary a žádáš o mou ruku,“ nuceně se usmála princezna, když přetrpěla Matysovo

koktání, jak je spanilá a hodná toho, aby soplu s ním kráčela životem.
„Bohužel ti musím sdělit...“

Princezna však větu nedokončila, neboť u vchodu za jejími zády vypukl zmatek a hlasité výkřiky si vynutily její pozornost.

„Promiň, paní, nenechala se zadržet,“ vyjekl rozrušený ženský hlas a do sálu vběhl sopečný rys.

„Stůj, Malá! Ke mně pojd’!“ zaječela princezna rozkazovačně, ale šelma nereagovala. Slavěna s hrůzou sledovala, jak v rozběhu skočila na jejího nápadníka a porazila ho na zem.

Klobouk s peřím odlétl z princovy hlavy a karnevalovou masku si strhl sám. Potom objal rysí hlavu, aby ji mohl pohladit.

Princezna už stála nad ním a v šoku zírala do jeho očí. „Matysi?“ vydechla překvapeně. Okamžik trvalo, než se vzpamatovala. „Asi řeknu Malé, aby tě rafla,“ prohlásila tiše a v jejím obličeji se objevil zárodek úsměvu. „Hrozně jsem se vyděsila, že svět přijde o jednoho hloupého nápadníka.“

„Promiň. Chtěl jsem tě pobavit,“ omluvil se princ.

„V tom jsi příliš neuspěl. Ale ráda tě vidím,“ špitla.

„A dneska je můj,“ vytrhla Eliška svému bratrovi Chumláka a sevřela ho do náruče.

„Vzbudila jsi mě,“ zavrčel na ni sourozenec nevrle.

„No a? Stejně musíš do školy,“ odsekla a vítězně si odnášela milovaného plyšáka do své postýlky.

© Ilka Pacovská, Praha 2024